

Dominik Sierzputowski

Zwolenników autorytarnej polityki prezydenta Rosji Władimira Putina można znaleźć w Niemczech, zwłaszcza na lewicy. Jest to lewica, która okazuje zrozumienie dla Rosji i promuje współpracę z nią. „To bardzo dobrze, kiedy jesteśmy znawcami Rosji” mówi na przykład eurodeputowana Parlamentu Europejskiego z partii Zjednoczona Lewica Europejska/Nordycka Zielona Lewica[1].

Najprostsza definicja lewicy określa różne partie polityczne, w zależności od podziału sceny politycznej w danym kraju. Zwyczajowo określenie to stosuje się do sił politycznych dążących do zmian polityczno-ustrojowych, społecznych i gospodarczych, przeciwstawiających się tzw. tradycyjnemu porządkowi społecznemu, przeciwne prawicy. Głównym założeniem lewicy jest dążenie do wolności, równości i sprawiedliwości społecznej.

Określenie lewica pochodzi z okresu rewolucji francuskiej, kiedy we francuskich Stanach Generalnych deputowani stanu trzeciego zasiadali po lewej stronie od prowadzącego (reprezentanci arystokracji i duchowieństwa siedzieli po prawej). Po klęsce rewolucji francuskiej, w XIX wieku mianem lewicy określano różnorakie środowiska radykalne: liberalne, później także socjalistyczne.

Wraz z monopolizacją gospodarki kapitalistycznej i alienacją pracy, narodziła się myśl socjalistyczna. Karol Marks i Fryderyk Engels, rozwinęli załóżki myśli i ruchu socjalistycznego, dążącego do zmiany systemu społecznego oraz gospodarczego, przebudowy struktury społeczeństwa i stosunków produkcji w gospodarce i utworzenia socjalizmu. Wraz ze wzrostem liczebnym klasy robotniczej i jej świadomości społecznej partie marksistowskie wchodziły do parlamentów ówczesnej Europy.

Dziś do lewicy, w szczególności w krajach europejskich, najczęściej zalicza się organizacje o poglądach socjaldemokratycznych czy socjalistyczno-demokratycznych, zielonych, komunistycznych, neokomunistycznych, eurokomunistycznych[2].

W Europie Zachodniej duże partie komunistyczne w wyborach odnosiły największe sukcesy we Francji i Włoszech. Stworzyły one pod koniec lat 60 tych i 70 tych niezależną ideologię eurokomunizmu, w której wyrzekano się wzywania do rewolucji, akceptując zasadę wolnych wyborów, jak i systemu wielopartyjnego. Wysokie liczby członków i wyborców pozwoliły do zaakceptowania i ustabilizowania partii komunistycznych, co nie miało miejsca w innych krajach zachodnich. Partie komunistyczne we Francji i Włoszech często odgrywały decydującą rolę w polityce, a czasami także brały udział w koalicjach rządowych[3].

W Berlinie, w grudniu 1918 roku powstała KPD z przekształcenia Związku Spartakusa, wywodzącego się z mniejszościowych frakcji Socjaldemokratycznej Partii Niemiec (SPD), oraz Internationale Kommunisten Deutschlands (IKD). W 1946 roku, po zakończeniu II wojny światowej, KPD wraz z SPD utworzyły w radzieckiej strefie okupacyjnej Niemiec Socjalistyczną Partię Jedności Niemiec (SED)[4].

Socjalistyczna Partia Jedności Niemiec (SPJN, niem. Sozialistische Einheitspartei Deutschlands, SED) – partia polityczna sprawująca rządy w Niemieckiej Republice Demokratycznej (NRD)[5].

Zjednoczenie w Partię Jedności i za tym idący rozwój do marksistowsko-leninowskiej partii narodowej powstałego w 1949 roku NRD, powiązane było z głębokimi wpływami radzieckiej

administracji wojskowej w Niemczech.

Ze względu na fakt, że w NRD aż do roku 1990, SED sprawowała władzę autorytarną, nadzorując władzę ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą - były to rządy jednopartyjne[6]. W czerwcu 1948 roku, kierownictwo SED zdecydowało się na przejście do „nowego rodzaju partii”. Od tego czasu partia w swojej konstrukcji i strukturze zarządzania wzorowała się na radzieckiej partii komunistycznej. Przyjęto też leninowski model partii zorganizowania kadr. Rezultatem tego było usunięcie około 150 tysięcy członków, w tym w szczególności byłych socjaldemokratów.

Na 13. posiedzeniu egzekutywy partii SED w dniu 15-16 września 1948 r. Walter Ulbricht przedstawił w swoim wystąpieniu dalszy rozwój w radzieckiej strefie okupacyjnej: „Naszym zadaniem jest podążać drogą całkowitego wyeliminowania i likwidacji elementów kapitalistycznych, zarówno w miastach, jak i na obszarze wiejskim. To zadanie jest krótkim sposobem na budowę socjalizmu”[7].

Ponadto, został wprowadzony centralizm demokratyczny, jako ogólne zasady organizacji w radzieckiej strefie okupacyjnej. Cztery inne partie i inne organizacje (takie jak FDJ oraz FDGB) musiały dostosować swoją strukturę hierarchicznej zasadzie opartej na centralizmie autorytarnym.

W dniu 24 stycznia 1949 r. kierownictwo SED zdecydowało przekształcić Sekretariat Centralny w Biuro Polityczne. Na III Zjeździe SED w 1950 r. Komitet Centralny został wybrany pierwszy raz wg modelu radzieckiego. Postanowiono ostatecznie rozliczyć się z rewizjonizmem ideologii partyjnej. Przykładem jest surowa idea demokracji i opozycji politycznej[8].

Ważne jest pytanie, czy Socjalistyczna Partia Jedności naprawdę była uzależniona od radzieckiej administracji wojskowej w Niemczech? Przed podjęciem ważnych decyzji delegacja SED zawsze podróżowała do Moskwy na konsultacje. Pomimo regularnych spotkań pomiędzy kierownictwem SED a wysokimi przedstawicielami radzieckiej administracji wojskowej w Niemczech protokoły i raporty zebranych Biura Politycznego SED były zawsze przekazywane radzieckiej administracji wojskowej w Niemczech. Członkowie Komitetu Centralnego SED byli przez radziecką administrację wojskową w Niemczech kontrolowani. Wszystko wskazuje na mocne powiązanie interesów[9].

Po zjednoczeniu Niemiec SED przekształciła się w Partię Demokratycznego Socjalizmu (PDS), od 2007 roku działającą pod nazwą Partii Lewicy (Die Linke).

W Republice Federalnej Niemiec KPD została zdelegalizowana w 1956 roku. W 1968 roku z inicjatywy dawnych członków partii powstała, istniejąca do dziś, Niemiecka Partia Komunistyczna (DKP)[10].

Die Linke (niem. dosł. Lewica) – niemiecka lewicowa partia polityczna, powstała 16 czerwca 2007 ze zjednoczenia Die Linkspartei i WASG[11]. Partia ta widzi się „w tradycji partyjno-politycznej, która sięga do Róży Luksemburg i Karola Liebknechta”[12]. Lothar Bisky oświadczył w dniu 16 czerwca 2007 roku w kongresie założycielskim Partii Lewicy, że Partia Lewica widzi się w tradycji byłego kanclerza Willy'ego Brandta i jego motto „więcej demokracji”, którym chciał pokonać wewnętrzną stagnację polityczną w okresie powojennym w Niemczech[13]. Na zjeździe założycielskim Oskar Lafontaine historycznie ocenił Partię Lewicy w następujący sposób: „Partia stoi w tradycji tych, którzy byli prześladowani przez socjalistyczne prawa Bismarcka i stoi w tradycji tych, którzy zginęli w hitlerowskich obozach koncentracyjnych, czuje się zobowiązana tym spadkobiercom, którzy jako socjaldemokraci

zostali więzieni w NRD, tak jak komunistom z Niemieckiej Republiki Federalnej, których prześladowano a następnie więziono. To wszystko należy do siebie i o tym wszystkim trzeba mówić"[14].

Partia Lewicy ma wiele wewnętrznych klubów, często określanych, jako platformy. Jako platformy partii określa się organizacje znajdujące się i będące zarazem częścią jednej partii politycznej, reprezentujące inny lub odmienny kierunek polityczny, mające często dużą suwerenność w podejmowaniu decyzji?

W niemieckiej partii Die Linke lewicowe platformy polityczne to:

Antykapitalistyczna Lewica (niem. Antikapitalistische Linke) - krytyczna wobec udziału w koalicjach. Uważa, że udział w rządzie powinien być uzależniony od minimalnych kryteriów (w tym braku prywatyzacji, braku zaangażowania wojennego i bez cięć w wydatkach socjalnych). Przedstawicielami tej grupy są Sahra Wagenknecht, Tobias Pflüger, Cornelia Hirsch i Ulla Jelpke[15].

Przykładem antykapitalistycznej partii lewicowej w Europie jest Francuska Partia Komunistyczna.

Francuska Partia Komunistyczna (FPK, Parti Communiste Français, PCF) – lewicowa i eurosceptyczna partia polityczna, założona w Tours (Region Centre) w 1920 roku[16]. Po pierwszym sukcesie wyborczym w 1924 roku popularność partii spadła w wyniku stalinizmu, osiągając w 1932 roku bardzo niski poziom zainteresowania. Wiele osób postanowiło opuścić partię, co spowodowało jej redukcję do 25.000 członków i słabych wyników wyborczych. Sekretarz generalny PCF, Maurice Thorez, utrzymywał bliskie kontakty z Józefem Stalinem. W kolejnych latach, wzrosła zależność PCF od instrukcji sowieckiej biurokracji państwowej. Również na wysokich szczeblach politycznych partii zauważalna stała się zmiana orientacji politycznej. Spowodowała ona stopniową reorientację i przemianę jej zwolenników, z których wcześniej przeważająca klasa średnia (nauczyciele, dziennikarze, lekarze, etc.) w coraz większym stopniu została zastępowana przez młodych pracowników fizycznych. Dawna więź z partią radziecką przyjęła również wymiar ekonomiczny, kiedy Francuska Partia Komunistyczna od 1950 roku od Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego zaczęła otrzymywać rocznie kilka milionów franków w ramach pomocy finansowej.

W procesie stalinizacji francuskiej partii komunistycznej wielu wcześniejszych sympatyków i intelektualistów odwróciło się od niej. W tym surrealiści André Breton i Benjamin Peret, który dołączył przynajmniej tymczasowo do dwóch grup trockistowskich, a także pisarz André Gide[17].

Od lat 60. XX wieku widoczny był zwrot w stronę eurokomunizmu. W 1980 roku z inicjatywy Georges Marchaisa połączono „demokratyczną burżuazję” z retoryką marksizmu-leninizmu. W tym czasie FPK dalej działała na zasadach centralizmu demokratycznego, odrzucała krytykę ZSRR i określała się, jako partia rewolucyjna i leninowska. W 1994 roku, gdy liderem partii został Robert Hue ideologia FPK i wewnętrzna organizacja przeszła duże zmiany. Hue wyraźnie odrzucił radziecki model i przyjął bardzo ostrą krytykę wobec radzieckich przywódców, którzy „odrzucaли przez lata prawa człowieka” i stosowali ograniczanie indywidualnych swobód realizując osobiste aspiracje. Obecnie Francuska Partia Komunistyczna uważa Związek Radziecki, jako „zboczenie” modelu komunistycznego i jednoznacznie odrzuca stalinizm. FPK nie uznaje rozpadu Związku Radzieckiego za upadek idei komunizmu i bagatelizuje rozpad radzieckiego wydania komunizmu uważając, że był to jedynie system ustrojowy. FPK

dystansuje się od dawnego, historycznego przywiązania do Moskwy i ZSRR[18]. Kwestią, która nie zmieniła się w ideologii FPK jest zagorzała opozycja wobec kapitalizmu, który musi być „pokonany”, ponieważ zgodnie z ideologią FPK jest on „zmęczony” i „na skraju upadku”. Partia komunistyczna zinterpretowała aktualny przebieg globalizacji, jako potwierdzenie tez Karola Marksa i Fryderyka Engelsa na temat przyszłego rozwoju kapitalizmu. Partia zajmuje stanowisko eurosceptyczne[19].

Platforma Komunistyczna (niem. Kommunistische Plattform, KPF) - została utworzona, jako tendencja wewnątrz PDS. Jest mniej krytyczna wobec NRD niż inne grupy, przy tym wykazuje przywiązanie do ortodoksyjnego marksizmu. Celem strategicznym KPF jest „budowanie nowego społeczeństwa socjalistycznego, wykorzystując pozytywne doświadczenia realnego socjalizmu i uczenia się na błędach”. Jej główną liderką jest Sahra Wagenknecht. W maju 2008 roku platforma miała około 961 członków, czyli około 1% z krajowej przynależności w partii. Socjalistyczna Lewica (niem. Sozialistische Linke) - została utworzona w sierpniu 2006 roku i obejmuje zwolenników keynesizmu i komunistów reformatorów, a także trockistowską organizację Linksruck będącą członkiem Międzynarodowej Tendencji Socjalistycznej. Grupa stara się ukierunkować partię w kierunku ruchu robotniczego. Wielu przywódców Socjalistycznej Lewicy to dawni członkowie WASG. Socjalistyczna Lewica sympatyzuje z holenderską Partią Socjalistyczną i włoskim Odrodzeniem Komunistycznym[20].

Partia Socjalistyczna (niderl. Socialistische Partij, SP) - holenderska lewicowa partia polityczna. Swoje korzenie ma w ruchu maoistów z lat 1970 tych.

Od 1990 roku, stoi ona za umiarkowanym demokratycznym socjalizmem, który jest zgodny z zasadami przewodnimi opartymi na wartościach „godności ludzkiej, równości i solidarności”. Socjalistyczna Partia wywiera fundamentalną krytykę nad kapitalizmem i wzywa do stanowczej demokratyzacji społeczeństwa zawierając w tym i życie gospodarcze[21] [22] [23].

Jest ona często klasyfikowana, jako partia lewicowo populistyczna. Od początku XXI wieku Partia Socjalistyczna Holandii dalej się socialdemokratyzowała i jest w międzyczasie określana mianem klasycznej partii socjaldemokratycznej zajmującej wcześniejsze pozycje Partii van de Arbeid lub identyfikującej się, jako bardziej lewicowa alternatywa wobec niej[24] [25].

W statucie Socjalistycznej Partii Holandii jest napisane m.in.:

Artykuł 3: Cele i drogi:

Nasze stowarzyszenie postawiło sobie za cel stworzenie w Holandii społeczeństwa socjalistycznego, w którym ludzka godność, równość i solidarność międzyludzka nabierają właściwy kształt[26].

Socjalistyczna Partia Holandii twierdzi, że Unia Europejska, nabywa coraz większego znaczenia. Towarzyszy temu utratą suwerenności Holandii. SP czuje przez Unie Europejska narzucenie neoliberalizmu, który odrzuca. Rozwój Unii Europejskiej do potęgi militarnej i misje za granicą, w których Holandia zawsze jest zaangażowana, też odrzuca. Zamiast europejskiego „Superpaństwa”[27]

Partia Socjalistyczna Holandii chce pokojowego współistnienia, suwerenności narodowych, które mogą żyć własną tożsamością kulturową. NATO Socjalistyczna Partia również ocenia krytycznie, jako „aktywność globalnie agresywnych sił interwencyjnych”[28].

Zaplanowała z okazji 60. rocznicy NATO w 2009 roku, stworzyć alternatywną strategię obrony. Przemiany ideologiczne w innych partiach sprawiły, że Socjalistyczna Partia łatwo identyfikuje

się, jako Partia Pracy w Holandii - „Partij van de Arbeid”. PvdA była pod kierownictwem Wim'a Kok'a przesuwana coraz bardziej w centrystyczną pozycję polityki. Inna konkurencyjna partia CPN zajmuje bardziej kwestie ekologiczne i odsunęła się od klasy robotniczej. Taka sytuacja stworzyła korzystną dotychczas niewypełnioną lukę odbiorców politycznych, która adekwatnie zostaje wypełniana przez Socjalistyczną Partię Holandii[29].

Odrodzenie Komunistyczne lub Partia Odbudowy Komunistycznej (wł. Partito della Rifondazione Comunista, RC) – włoska skrajnie lewicowa partia polityczna; Partia Partito della Rifondazione Comunista w ostatnich latach wytworzyła profil nowoczesnej partii komunistycznej, która odróżnia się od tradycyjnie marksistowsko-leninowskich partii komunistycznych tak samo, jak od partii socjaldemokratycznych? Partito della Rifondazione Comunista postanowiła podstawowe kryteria komunizmu wywodzące się z XX wieku wyeliminować i po przekształceniu ich na XXI wiek na nowo sprecyzować. Czyni ona to odwołując się na strukturalne zmiany społeczne mające miejsce w dzisiejszych czasach, które z jednej strony charakteryzują się wzrastającą świadomością produkcji wiedzy (General Intellect, Karol Marks z manuskryptu „ogólny zakres krytyki ekonomii politycznej”, o którym się on wypowiada) wywodzi, zaś z drugiej strony, kiedy Karol Marks stara się je w kontekście socjologicznym – defragmentacja i prekaryzacja[30].

Emancypacyjna Lewica (niem. Emanzipatorische Linke, Ema.Li) - prąd obejmujący zwolenników wolnościowego socjalizmu. Popiera zdecentralizowane społeczeństwa i wspieranie ruchów społecznych. Głównymi przedstawicielami platformy są Katja Kipping i Caren Lay[31].

Reformatorska Lewica (niem. Netzwerk Reformlinke) - została założona w 2003, jako tendencja w PDS. Promuje stanowisko socjaldemokratyczne i wspiera współpracę z Socjaldemokratyczną Partią Niemiec i Sojusz 90/Zieloni. Prominentnym członkiem sieci jest Petra Pau[32].

Demokratyczno Socjalistyczne Forum (niem. Forum demokratischer Sozialismus) - jest demokratyczno-socjalistyczną frakcją, która była pierwotnie częścią PDS. Wspiera udział w rządach koalicyjnych, programowo jest blisko Reformatorskiej Lewicy[33].

Jako punkt wyjścia swojej polityki partia Die Linke ujmuje Konstytucja Niemiec, w której wzywa do „demokratycznego socjalizmu”. Partia Lewicy tematyzuje na polu swojej polityki zewnętrznej cztery obszary: polityka obronna, polityka gospodarki światowej, demokratyzacja ONZ i Unii Europejskiej.

Partia Lewicy domaga się polityki rozbrojenia[34]. Przez sprawiedliwość społeczną, urzeczywistnienie praw człowieka i zrównoważony rozwój i demokrację chce uzyskać stabilność i pokojową współpracę. Generalnie odrzuca misję zagraniczne Bundeswehry. Partia żąda rozwiązania NATO i zastąpienia go Kolektywnym Systemem Bezpieczeństwa z udziałem Rosji oraz stanowczego dostosowania niemieckiej polityki zewnętrznej ściśle na niemilitarny sposób pokonywanie konfliktów oraz współpracę zamiast konfrontacji[35] [36] [37].

Partia Lewicy żąda wszechstronnego zniesienia długów biednych państw i podwyższenia poziomu pomocy rozwojowej. Partia Die Linke chce mieć odpowiedni wpływ w Organizacji Narodów Zjednoczonych, WTO i Banku Światowym oraz bilateralnych kontraktów i umów Unii Europejskiej wobec Ameryki Łacińskiej, Afryki i Azji.

ONZ ma zostać przez rewaloryzację Sesji Plenarnej i przebudowę Rady Bezpieczeństwa

zdemokratyzowane i wzmocnione. Celem jest utworzenie bardziej sprawiedliwej gospodarki światowej i lepszego ładu społecznego. Ponadto partia lewicy opowiada się za tym, by porwania, tajne więzienia i tortury zostały zakazane ponad aktualne porozumienia w skali światowej.

Unii Europejskiej powinny zostać wyznaczone nowe cele. Partia zdecydowanie sprzeciwia się militaryzacji UE i domaga się rozwiązania amerykańskich baz wojskowych w Europie.

Solidarna postawa partii wobec „postępowych ruchów” w Ameryce łacińskiej została umieszczona w uchwale zgodnie z decyzją Komitetu Federalnego partii z 21 września 2008 roku. „Jej konkretnym wyrazem w szczególności w kontynuacji materialnych i politycznych kampanii solidarnościowych AG Kuba”[38].

Partia Die Linke opowiada się za równymi prawami i partnerskimi stosunkami międzynarodowymi między Zachodem a Rosją. Niemcy i Unia Europejska muszą ukształtować swój stosunek partnerski do Rosji w interesie wspólnych wyzwań międzynarodowych. Do tego należą poszukiwania rozwiązań w kwestii zmian klimatycznych, zapobieganie militaryzacji kosmosu prowadzonej przez Stany Zjednoczone, wspólnych zmagani na rzecz rozbrojeń atomowych i politycznej odwilży, powrotu do wiążących umów zawartych na podstawie obowiązującego prawa międzynarodowego[39].

Przewodniczący klubu Parlamentarnego, Volker Kauder ostro skrytykował krytyczną wypowiedź Partii Lewicy na temat polityki Rządu Federalnego Niemiec w kwestii Ukrainy. Według niego Partia Lewicy ignoruje „Pragnienie Wolności” państw takich jak Polska, Rumunia, Bułgaria czy krajów bałtyckich, które dobrowolnie zdecydowały się na swoje wejście do UE i NATO. „Ona nie rozumie, co oznacza Europa”, orzekł Kauder, dla „Westdeutsche Allgemeine Zeitung”. „Partia Lewica jest oddziałem propagandowym Rosji”[40].

Fundacja im. Róży Luksemburg:

Fundacja Analizy Społecznej i Edukacji Politycznej im. Róży Luksemburg (niem. Rosa-Luxemburg-Stiftung) – niemiecka fundacja zbliżona do Partii Die Linke. Powstała w 1990 w Berlinie dla analizy społecznej i politycznej. Organizacja oddana jest celom i wartościom międzynarodowego ruchu socjalistycznego i socjaldemokratycznego. Od 2003 fundacja ma biura zagraniczne w Johannesburgu, Moskwie i Warszawie.

Niemiecka Partia Komunistyczna (DKP):

Niemiecka Partia Komunistyczna (DKP) – zarejestrowana w 1968 roku w Republice Federalnej Niemiec - mała partia. Ze względu na podobieństwa w 1956 zakazanej KPD (Komunistyczna Partia Niemiec) jest ona uznawana, jako jej następczyni[41]. DKP widzi siebie, jako partia rewolucyjna[42] i odwołuje się do teorii Marksa, Engelsa i Lenina. Odnosi się do państw socjalistycznych, takich jak Kuba, NRD i ZSRR[43]. Mimo, że dystansuje się od zbrodni stalinowskich, uznaje jednak jego historyczne dokonania wyniesienia Związku Radzieckiego do światowej potęgi[44].

„Nasz Czas” tygodnik wydawany przez Niemiecką Partię Komunistyczną. Piątek 19 czerwca 2015 r.[45]. Artykuł: „Europa, jako wyrzutnia rakiet” Willii Gernsa. Przytoczone są słowa Igora Korotszenko redaktora rosyjskiej gazety „Narodowa Obrona” oraz członka rady społecznej ministerstwa obrony Federacji Rosyjskiej wypowiedziane w łotewskim radiu „Baltcom”, iż stacjonowanie amerykańskich rakiet naziemnych na terenie Europy, skierowanych przeciwko Rosji oznaczać będzie jeden krok do trzeciej wojny światowej. Rosja nie stawia żadnych rakiet

na Kubie. Amerykanie stawiają swoje rakiety w Europie, by zadać Rosji pierwszy cios. Zadaje pytanie, dlaczego? Przecież nie ma dzisiaj żadnego zagrożenia!

Marksistowsko-leninowska Partia Niemiec jest małą partią niemiecką. Została założona 20 lipca 1982 roku. MLPD opowiada się za rewolucyjną kolektywizacją środków produkcji. W teorii i praktyce, MLPD odwołuje się do Józefa Stalina[46]. Interpretacji marksizmu i leninizmu - zwane stalinizmem lub jego rozwinięciem przez Mao Zedonga - zwany maoizmem[47]. Oprócz Józefa Stalina i Mao Zedonga, partia opiera się na teoriach Karola Marksa[48] Fryderyka Engelsa[49] i Włodzimierza Lenina[50] oraz Ernsta Thälmana[51]. Zadeklarowanym celem partii jest ustanowienie dyktatury proletariatu, jako etapu przejściowego do bezklasowego społeczeństwa komunistycznego. Komunistyczna Partia Niemiec (1990), została założona w Berlinie Wschodnim w styczniu 1990 roku, jako partia polityczna. Aby odróżnić ją od KPD, nazywana jest w niektórych publikacjach, jako „KPD-Ost” lub „KPD (Red Flag)[52]. „Ze względu na traktat zjednoczeniowy nie wchodzi, jako strona z byłej NRD pod zakaz KPD, a więc od 1956 zezwolono na udział we wszystkich wyborach do Bundestagu i Landtagu.

KPD przyznaje się do istnienia socjalizmu w NRD i innych byłych krajów demokracji ludowej w Europie, a odnosi się do ZSRR Józefa Stalina, Nikity Chruszczowa, Leonida Breżniewa i Waltera Ulbrichta, NRD i Ericha Honeckera. Ich orientacją jest marksizm-leninizm. Na XX. Kongresie Partii Komunistycznej, zdecydowano się przekształcić w partię bolszewicką. KPD jest jedną z organizacji politycznych w Niemczech, pozytywnie oceniając Stalina. Nikita Chruszczowa zaś oceniając, jako „rewizjonistę”. Również oceniają idee Dżucze z przywódcą Korei Północnej, Kim Ir Sena czy polityką Songun jego następcy, Kim Dzong-il pozytywnie[53].

„Czerwony Lis” miesięcznik wydawany przez KPD – OST oraz Komunistyczną Platformę Partii Lewicy. Nr 208, 17 maja 2015 roku pisał, że 7 maja o godzinie 17.00 general major A.D Hainz Bilan na konferencji RF - grupy regionalnej Suhl w pomieszczeniach solidarności społecznej Rimbachhügel 3 przedstawi: 70 rocznica wyzwolenia od faszyzmu i aktualna rosyjska doktryna militarna”. 19 Maja przedstawia: „Znawca Związku Radzieckiego i Rosji Bruno Mahlow” – członek rady najstarszych partii lewica na konferencji RF- grupy regionalnej Berlin Marzahn – mitte Marzahner, Promenade 38, temat: „Jak Feniks z popiołu – odrodzenie Rosji na potęgę światową”. RF grupa regionalna Bautzen/Oberlausitz zaprasza na wyjątkowa podróż do Berlina z okazji dnia zwycięstwa Armii Czerwonej 9 maja w parku Treptow w Berlinie. Autobus odjeżdża o godzinie 7.00 z placu Agusta Bebela. 12 maja o godzinie 17.00 w domu Sobrow, Postplatz 2, odbędzie się forum ds. Aktualnej politycznej sytuacji w Rosji i Ukrainie[54]. Socjalistyczna Młodzieżówka Niemieckich Robotników jest marksistowsko-leninowską, zorientowaną organizacją młodzieżową, mającą tradycyjnie przyjazne więzi z niemiecką partią komunistyczną; SDAJ reprezentuje ogólne interesy pracy i nauki młodzieży. Celem politycznym jest polityka młodzieżowa klasy robotniczej a także różne tematy antykapitalistycznej polityki i antyfaszystowskiej i antymilitarystycznej pracy. Tematy antyrasistowskie, internacjonalizm, polityka edukacyjna i cięcia w finansowaniu pracy z młodzieżą to kolejne punkty dyskusyjne[55].

Partia Europejskiej Lewicy (ang. Party of the European Left) – partia polityczna działająca na poziomie europejskim, grupująca partie i organizacje socjalistyczne i komunistyczne z Unii Europejskiej oraz innych krajów europejskich. Możliwe jest również członkostwo w EPL osób prywatnych oraz innych grup politycznych. EPL została założona w 2004 w celu startu w wyborach do Parlamentu Europejskiego. Partia powstała 8 maja 2004 w Rzymie[56]. Po wizycie delegacji posłów GUE/NGL w Moskwie, GUE/NGL apeluje, aby wszyscy europejcy

i rosyjscy parlamentarzyści byli usunięci z czarnych list, które zostały ustanowione po obu stronach, na początku roku 2015 i do wznowienia bezpośredniego dialogu między UE a Rosją. W Moskwie delegacja GUE/NGL spotkała się z przedstawicielami Dumy Państwowej, Rady Federacji, Euroazjatyckiej Komisji Gospodarczej, Federacji Niezależnych Związków Zawodowych i działaczami społeczeństwa obywatelskiego.

Przewodnicząca GUE/NGL Gabi Zimmer stwierdziła: „Już od kilku miesięcy, oficjalny kontakt pomiędzy Parlamentem Europejskim i Dumą Państwowej Federacji Rosyjskiej, został zamrożony. W świetle dramatycznych wydarzeń w wielu regionach świata, które mogą być rozwiązane jedynie poprzez skoordynowanie polityki globalnej społeczności, my, jako lewicowa grupa w Parlamencie Europejskim podjęliśmy inicjatywę, aby przyczynić się do przywrócenia dialogu między UE a Rosją”.

Wiceprezes GUE/NGL, Neoklis Sylikiotis, skomentował: „Sankcje, które zostały nałożone na Rosję przez UE mają negatywny wpływ na ludzi. Jest bardzo ważne, aby znaleźć pokojowe rozwiązanie i parlamenty mają bardzo ważną rolę do odegrania w tej sytuacji. Niestety, sankcje, które zostały nałożone na członków Dumy Państwowej, wykluczają jakąkolwiek możliwość wznowienia bezpośredniego dialogu z UE. Dlatego apelujemy do UE o normalizację stosunków politycznych z Rosją oraz wycofanie parlamentarzystów z czarnej listy.

Pan Helmut Scholz twierdzi dalej: „Doświadczeniem integracji europejskiej było i jest głębsza współpraca i powiązanie gospodarcze, zamiast rywalizacji i zakłóceń. To powinno być brane pod uwagę przez UE, jej państwa członkowskie i państwa członkowskie Unii Euroazji. Z widokiem na nasze wspólne interesy pokojowego współistnienia. Dlatego powinna zacząć się merytoryczne negocjacje na temat przyszłości stosunków między UE i Unia Euroazjatycką”.

Włoska eurodeputowana, Barbara Spinelli, powiedziała: „Sytuacja, której świadkami byliśmy w Moskwie jest przyczyną głębokiej troski. Każda inicjatywa rządu rosyjskiego - reakcja na rozszerzenie NATO na wschodnich granicach UE na Ukrainie, Euroazjatycka Wspólnota Gospodarcza, rosyjska interwencja zbrojna w Syrii - jest interpretowana w Europie jako prowokacja lub czynnik zakłócający. A to błędne przekonanie, przyczynia się do głębokiego oburzenia rosyjskiej elity”.

Pani Spinelli dalej: „Zimna wojna jest z powrotem, ale bez kodeksów postępowania i elementów pacyfikacji, które ją wyróżniają. Zamiast trzeźwej oceny rosyjskich interesów, państwa członkowskie UE wydają się biernie dostosowywać do administracji USA, której celem jest zarówno zachowanie jednobiegunowego zaburzenia świata powstałego po zakończeniu zimnej wojny lub improwizowane dwustronne uzgodnień z Moskwą za plecami Europy. W każdym razie, to nie jest w interesie Unii Europejskiej”[57].

Partia Lewicy opowiada się za równymi prawami i partnerskimi relacjami między Zachodem a Rosją. Niemcy i Unia Europejska muszą utrzymywać dobre stosunki dyplomatyczne z Rosją w interesie wspólnych wyzwań międzynarodowych[58].

Były przewodniczący Die Linke – Gysi, reprezentuje stosunkowo umiarkowane pozycje wierności Moskwie Partii Lewicy. Jest on w Rosji rozumiany i cytowany jako koronny świadek własnej pozycji. Jeszcze, mocniej jak Gysi argumentują jednak lewicowi politycy jak np. Sahra Wagenknecht, w pełni uzasadniając działanie Rosji. Uważają oni, że jest to całkowicie w porządku, że Putin traktuje stare republiki radzieckie, a nawet byłych członków Układu Warszawskiego, jako należące do jego terytorium[59].

Demokratyczni lewicowcy opowiadają się za sprawiedliwością społeczną, równością szans dla

edukacji i dobrobytu, tolerancją i szacunkiem dla wszystkich ludzi, opieką silnych nad słabszymi i sprawiedliwym podziałem zasobów oraz pacyfistycznym nastawieniem. Jaki jest, więc apel do wszystkich lewicowych obrońców Putina i Rosji? Pamiętajcie o swoich ideałach? Krytykujcie wszystkich, którzy działają przeciw waszym ideałom. Przestańcie tępo wszystko to, co amerykańskie złe etykietować – i wszystko, co rosyjskie wznosić na piedestał? Nie chowajcie się za tchórzy, którzy operują czarno-białym myśleniem zimnej wojny. Miejcie odwagę podążać własną drogą, waszą drogą lewicową[60].

Dominik Sierżputowski, doktorant Akademii Obrony Narodowej, Bezpieczeństwo Narodowe

Przypisy:

1. Der Tagespiegel
2. Wprowadzono ubezpieczenie zdrowotne, ubezpieczenie od bezrobocia, emerytalnego wprowadzono podatek progresywny, itd
3. Will Grant: CIA man recounts Che Guevara's death, BBC News, 8. Oktober 2007.
4. Waław Solski. Moje wspomnienia, Biblioteka Kultury, tom 270, Instytut Literacki, Paryż, 1977
5. Nefjodov V. V.: SED a kultura NDR. Historicka monografie., Hradec Kralove 2009
6. Vgl. Andreas Schmidt, "... mitfahren oder abgeworfen werden." Die Zwangsvereinigung von KPD und SPD in der Provinz Sachsen/im Land Sachsen-Anhalt 1945–1949. Lit Verlag, Münster 2004 (Forschungen zur Neuesten Geschichte, 2), S. 10.
7. Wilfried Loth, Die Sowjetunion und die deutsche Frage: Studien zur sowjetischen Deutschlandpolitik von Stalin bis Chruschtschow, Göttingen 2007, ISBN 3-525-36298-6, s. 83.
8. Neues Deutschland vom 17. Mai 1957, Quelle [1], (abgerufen am 12. Mai 2009)
9. Heike Amos, Politik und Organisation der SED-Zentrale 1949-1963: Struktur und Arbeitsweise von Politbüro, Sekretariat, Zentralkomitee und ZK-Apparat, LIT Verlag Berlin-Hamburg-Münster, 2003, ISBN 9783825861872, s. 48/49/56/67.
10. Waław Solski. Moje wspomnienia, Biblioteka Kultury, tom 270, Instytut Literacki, Paryż, 1977
11. Niemiecka Lewica wybrała nowych przywódców.
12. Zur Auseinandersetzung mit der Geschichte (P DF; 116 kB), die-linke.de
13. Die neue Linke sieht sich auf Platz drei. In: netzeitung.de.
14. Rede von Oskar Lafontaine. Die-linke.de
15. Abrüstung statt Aufrüstung - NATO ist ein Unsicherheitsbündnis. Die-linke.de
16. Partie Socjaldemokratyczne Europy, Książka i Wiedza, 1982, s.126
17. In: Sonntagsblatt zu Staatszeitung und Herold (New York), 27.
18. Pierre, Bréchon (2011), Les partis politiques français, La documentation française
19. Information Guide Euroscepticism
20. August 1939, S.A3 9. Linke nimmt Export von Kleinwaffen in den Blick. In: heute im Bundestag.
21. Paul Lucardie: Populismus im Parteiensystem in Deutschland und den Niederlanden. In: Aus Politik und Zeitgeschichte, Nr. 35–36/2007.
22. Gerrit Voerman: Linkspopulismus im Vergleich. Die niederländische Socialistische Partij (SP) und die deutsche Linke. In: Populismus in der modernen Demokratie. Die Niederlande und Deutschland im Vergleich Waxmann, Münster 2011, s. 179–204.

23. Simon Otjes, Tom Louwerse: Populists in Parliament. Comparing Left-Wing and Right-Wing Populism in the Netherlands. In: Political Studies, Band 63, Nr. 1, März 2015, s. 60–79.
24. Gerrit Voerman, Paul Lucardie: De sociaal-democratisering van de SP. In: Verloren slag. De PvdA en de verkiezingen van november 2006. Wiardi Beckman Stichting, Amsterdam 2007, S. 139–164.
25. Merijn Oudenampsen: Explaining the Swing to the Right. The Dutch Debate on the Rise of Right-wing Populism. In: Right-Wing Populism in Europe. Politics and Discourse. Bloomsbury, London/New York 2013, S. 191–208, auf s. 202.
26. 9e Congres van de SP (Hrsg.): Heel de mens. 18. Dezember 1999
27. tamže,
28. SP Verkiezingsprogramma van de SP 2006–2010. Oktober 2006, s. 68
29. 9e Congres van de SP (Hrsg.): Heel de mens. 18. Dezember 1999
30. Italiens Linke ist völlig planlos Jungle World vom 14. Juli 2011
31. Linke nimmt Export von Kleinwaffen in den Blick. In: heute im Bundestag.
32. Programmvergleich Linke – andere Parteien
33. Bundestagswahlprogramm 2009, S. 54.
34. Beschluss der Parteitage von WASG und Linkspartei. PDS am 24. und 25. März 2007 in Dortmund.Die-linke.de.
35. Beschluss des Bundesausschusses vom 21. September 2008. Die-linke.de.
36. Die Linke
37. Handelsblatt.
38. Verfassungsschutzbericht 2009 s.180.
39. Programm der Deutschen Kommunistischen Partei (DKP).
40. Verfassungsschutzbericht Seite 173.
41. Demokratie auf Kuba « DKP-Nachrichtenportal. In: dkp.de.
42. Kein negativer, kein positiver Stalin-Kult auf der Webseite der DKP.
43. Josef Stalin auf der Webseite der MLPD.
44. Mao Zedong auf der Webseite der MLPD.
45. Karl Marx auf der Webseite der MLPD.
46. Friedrich Engels auf der Webseite der MLPD.
47. Lenin auf der Webseite der MLPD.
48. Ernst Thälmann auf der Webseite der MLPD.
49. Landesamt für Verfassungsschutz Brandenburg Glossar: Kommunistische Partei Deutschlands (KPD),
51. Die Verdienste des Präsidenten Kim Il Sung um den Aufbau des Staates auf der Webseite der KPD.
52. Verfassungsschutzbericht 2007, S. 160: Verfassungsschutzbericht 2007.
53. Tamze,
54. Der Rotfuchs 17 Nr 208 Mai Jahr 2015
55. <http://www.sdaj-netz.de/uber-uns/ags>
56. Party oft he european left.com,
57. Party of the european left – news,
58. Die linke.de
59. Frankfurter Neue Presse - Regionale Nachrichten aus dem Rhein-Main Gebiet
60. www.cicero.de/berliner...die-linke-leidet.